Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Ἀπριλίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 17

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 137.)

— Ἀλλὰ δὲν ζοῦν ἐκεῖ, ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία. Ζοῦν εἰς τὸ μαγειρεῖον, τὸ ὁποῖον εἴδατε ὀλίγον.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Νὰ μέρος ἀνοικτόκαρδον. Καὶ σεῖς τὸ γαλακτοκομεῖον δὲν προτιμᾶτε, Κοραλία;

— Ὤ, ναί, ἐν γένει αὐτὴ ἡ ζωή μ' ἀρέσει πολὺ περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ χρυσωρυχεῖα τοῦ κόσμου.

— Πῶς; δὲν σας ἐνδιαφέρουν αἱ ἐργασίαι τοῦ πατρός σας καὶ τῶν ἀδελφῶν σας;

—Μ' ἐνδιαφέρουν. Ἀλλά, νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, τὴν μητέρα καὶ ἐμὲ δὲν μᾶς ἀρέσουν πολὺ αὐταὶ αἱ ἐπιχειρήσεις, εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν ἡ Κοραλία.

— Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ἡ λαίδη Θεοδώρα, ἡ ὁποία ὡς ἀληθὴς Ἀγγλὶς εἶξευρε τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος.

—Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος, ἡ Κοραλία καὶ ἡ μητέρα της ἦσαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐναντίαι αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως. Δὲν τὰς δελεάζει τὸ χρῆμα· τὸ φοβοῦνται μᾶλλον.

Ὁ ἰατρὸς δὲν ἐφαντάζετο ποίαν ἔκτασιν ἔμελλε νὰ λάβῃ μετ' ὀλίγον ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιχείρησις. Ὁ κ. Μασσαὶ εὐθὺς ὡς συνηντήθη μὲ τοὺς φίλους του, τοὺς προσεκάλεσε κατ' ἰδίαν καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτοὺς τὰς προτάσεις τοῦ Χίτζινς.

Μετὰ μακρὰν σύσκεψιν, κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀποκρούσουν τὰς τόσον εὐνοϊκὰς ταύτας προτάσεις, αἱ ὁποῖαι μετέβαλλον τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ καθίστων αὐτὴν τεραστίαν ἐπιχείρησιν.

Ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ καὶ ὁ Χίτζινς, προσκληθέντες νὰ συνεχίσουν τὰς διαπραγματεύσεις, ἐξήγησαν μὲ ποίας τραπεζιτικὰς σχέσεις θὰ κατορθώσουν νὰ θέσουν εἰς ἐνέργειαν τόσον ποσὸν δι' ἑνὸς τηλεγραφήματος.

Ἀφ' οὗ κατ' ἀρχὴν ἔγινε δεκτὴ ἡ πρότασις τοῦ Χίτζινς, ἐτέθησαν αἱ βάσεις τῆς συμφωνίας. Ὁ κ. Μασσαὶ ἐξ ὀνόματός του καὶ ἐξ ὀνόματος τῶν φίλων καὶ συνεταίρων του, ἔδιδεν εἰς τὸν λόρδον Φάϊρφηλδ καὶ εἰς τὸν Χίτζινς πληρεξουσιότητα νὰ ἱδρύσουν ἑταιρείαν μὲ ἀρχικὸν κεφάλαιον δύο ἑκατομμυρίων στερλινῶν, διῃρημένον εἰς εἰκοσιπενταδράχμους μετοχάς, πρὸς ἐκμετάλλευσιν ὅλης τῆς χρυσούχου περιοχῆς, τῆς ὑπαγομένης εἰς τὴν χρυσοφόρον φλέβα, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψεν ὁ Γεράρδος. Εἰς τὸν κ. Μασσαὶ καὶ τοὺς συντρόφους του, ὡς ἰδιοκτήτας τοῦ χρυσωρυχείου, ἐδίδετο τὸ τέταρτον τῶν μετοχῶν· ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ καὶ ὁ Χίτζινς ἐλάμβανον διὰ τὰς ὑπηρεσίας των τὸ ὄγδοον. Ἓν ὄγδοον ἐπίσης ὡρίζετο διὰ τοὺς τραπεζίτας, οἵτινες ἔμελλον νὰ ἐκδώσουν τὰς μετοχάς.

«Φρικῶδες ἐρπετὸν ὠρθώθη ἔξαφνα. . . .» (Σελ. 143, στήλ. α'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Ὁ Χαρδουΐνος Μαρτιάλης παρεκάλει καθ' ἑκάστην τοὺς φίλους του νὰ ἔλθουν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ φοινικικὸν ἐρείπιον· ἀλλὰ περιστάσεις ὁλωσδιόλου ἀπρόοπτοι ἔγιναν αἰτία ν' ἀναβληθῇ ἡ ἐκδρομὴ αὕτη. Κατὰ τὸ ταξείδιον τοῦ Ἐρρίκου καὶ τοῦ Γεράρδου εἰς Βαζακοῦτον οὐδὲ λόγος ἔγινε περὶ τῆς ἐκδρομῆς, διότι ὅλοι περιέμενον τὴν ἐπιστροφὴν τῶν δύο ἀδελφῶν· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐπανῆλθον οὗτοι μὲ τὸν Φάϊρφηλδ καὶ τοὺς οἰκείους του, ἀνεκινήθη καὶ πάλιν τὸ ζήτημα, τόσῳ μᾶλλον καθόσον ὁ Χίτζινς, ὅστις ἠγάπα μετὰ πάθους τὴν ἀρχαιολογίαν, ἐξέβαλε κραυγὰς χαρᾶς ὅτε ἔμαθε ὅτι ἔμελλε νὰ ἴδῃ ἓν γνήσιον φοινικικὸν ἐρείπιον.

Τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν ὁλόκληρος συνοδία ἐτέθη εἰς κίνησιν· προηγοῦντο, ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ ἀγαθοῦ Γολιάθ, ἡ λαίδη Θεοδώρα, ἡ Κοραλία, ἡ Λίνα, καὶ ἡ Μάρθα, ἥτις εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸ Μασσαιχώριον μὲ τὸν ἀδελφόν

της νὰ διέλθῃ τὴν ἡμέραν· πεζοὶ ἢ ἐφιπποι συνώδευον αὐτὰς ὁ κ. Μασσαί, ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ, ὁ Χίτζινς, ὁ ἰατρὸς Λωμόνδης, ὁ Ἐρρῖκος, ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Νέανδρος Μωϋλαίν. Ἡ κυρία Μασσαὶ ἔμεινεν εἰς τὴν οἰνίαν, ὁ δὲ Βέμπερ βυθισθεὶς εἰς τὴν μελέτην μιᾶς ἀλγέβρας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφήσῃ ἀγοιαστὴν ὁ Γεράρδος, ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς του τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἐρωτῶν ἔκπληκτος τί ἔγιναν οἱ ἄλλοι ὁμοτράπεζοι.

Ὅτε ἔφθασαν ἐνώπιον τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐρειπίου, συναυλία ἐπιφωνήσεων ἠκούσθη : θαυμάσιον !... ἐξοχον !... καταπληκτικόν !.. μοναδικόν ! .. περιεργότατον ! .. most curious ! . . Μόνοι ὁ Νέανδρος καὶ ἡ Μάρθα ἔμειναν ἐντελῶς ἀπαθεῖς, καὶ εἶδον τὸν σκυθρωπὸν πύργον ὡς ἐὰν τὸν ἔβλεπον καθ' ἑκάστην. Ὁ Χαρδουήνος ἔτρεξεν εἰς προϋπάντησιν τῶν ἐπισκεπτῶν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Φάνορος, ὁ ὁποῖος ὑλάκτει ἐκ χαρᾶς, ἐν ᾧ ὁ Ἀχμὲτ ἐμειδίᾳ ἐξ εὐχαριστήσεως, διότι ἐκ τῶν συνεχῶν ἐπισκέψεών του εἰς τὸ Μασσαιχώριον, τὸ δυστυχὲς παιδίον ἠδυνήθη νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀγαθότητα τῆς οἰκογενείας Μασσαί.

Αἱ ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος κυρίαι καὶ οἱ ἔφιπποι ἐπέζευσαν, ἔθεσαν ἐλαφρὰς πέδας εἰς τὰ ζῷα, ἀφήσαντες αὐτὰ ἐλεύθερα νὰ βόσκουν τὸ χόρτον τοῦ ὄρους, καὶ ὅλη ἡ συντροφία ἤρχισε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ σεβαστοῦ ἐρειπίου.

— Λοιπόν ; εἶπεν ὁ Γεράρδος εἰς τὸν Νέανδρον, τί ἰδέαν ἔχεις ;

— Μοῦ φαίνεται, ἀπεκρίθη μὲ σοβαρότητα ὁ νεαρὸς Μωϋλαίν, πῶς ὁ πύργος αὐτὸς εἶνε πολὺ παλαιός, πλειὸ γέρος ἀπὸ τὸν μακαρίτη τὸν πρόπαππόν μου, ποὺ ἀπέθανεν ἑκατὸν δέκα ἑπτὰ ἐτῶν, ἐν ᾧ ὁ πάππος μου ἦτο ὀγδοήντα δύο.

— Κάπως γεροντότερος τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ Χαρδουήνος μειδιῶν, διότι ὁ πύργος αὐτὸς εἶνε τριῶν ἢ τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν.

— Καὶ ποῖος σᾶς τὸ εἶπεν ;

— Αὐταὶ αἱ ἴδιαι πέτραι μὲ τὸν τρόπον ποὺ εἶνε ξεσμέναι καὶ προσηρμοσμέναι. Εἶνε φοινικικαὶ πέτραι, μὲ τὰς ὁποίας ἔκτισε τὸ κτίριον τοῦτο λαὸς θαλασσινός, ὁ ὁποῖος ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Συρίαν καὶ ὁ ὁποῖος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐπήγαινεν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς ὑδρογείου σφαίρας — καὶ ἴσως καὶ εἰς τὸ Περού — πρὸς ἀναζήτησιν πολυτίμων μετάλλων.

— Καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἤρχοντο ἀπὸ τότε νὰ εὕρουν χρυσὸν ἐδῶ ; ἠρώτησεν ὁ Νέανδρος.

— Ἤρχοντο περιπλέοντες τὴν Ἀφρικήν, ἀπὸ τὸν πορθμὸν τοῦ Γιβραλτάρ. Αὐτὸς ὁ πύργος, τὸν ὁποῖον κατεσκεύασαν μὲ ὑλικὸν σχεδὸν ἄφθαρτον — τὸ ὁποῖον ἀντέστη ὁπωσδήποτε εἰς χιλιάδας ἐτῶν — μαρτυρεῖ ἀρκετὰ ὅτι διέμειναν ἐδῶ, χωρὶς ἄλλο, πολὺν καιρόν.

— Καὶ εὕξευραν, ὅπως οἱ σημερινοί, νὰ βγάζουν τὸν χρυσὸν ἀπὸ τὸ χῶμα ;

— Βεβαίως εὕξευραν.

— Τότε μοῦ φαίνεται ἔτι δὲν θὰ ἔχῃ μείνῃ πολὺ πράγμα ἀπ' ἐκεῖ ποὺ πέρασαν !

Τὴν συνδιάλεξιν ταύτην διέκοψεν ἡ λαίδη Θεοδώρα.

— Πᾶμε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πύργου, ἀνέκραξεν εὐθύμως. Κύριε Χαρδουήνε, εἰμπορεῖ ν' ἀναβῇ κανεὶς ἕως ἐπάνω ;

— Δὲν εἶνε πρᾶγμα εὔκολον, διότι εἰς μερικὰ μέρη τῆς κλίμακος λείπουν αἱ βαθμίδες. Ἀλλὰ ὅποιος ἔχει ἐπιμονὴν καὶ εὐκινησίαν εἰμπορεῖ ν' ἀναβῇ.

— Τότε θ' ἀναβῶ ! ἀνέκραξεν ἡ λαίδη σείουσα τὸ ἀλεξήλιόν της. Ὅποιος θέλει, ἂς με ἀκολουθήσῃ !

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὸν πύργον.

— Μὴ βιάζεσθε, κυρίαι, εἶπεν ὁ Χαρδουήνος, ἂν δὲν θέλετε νὰ χαθῆτε. Μάθετε ὅτι ὁ πύργος μου δὲν εἶνε ἀπ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀφένουν νὰ τοὺς κυριεύουν εὔκολα ἐξ ἐφόδου, καὶ ὅτι εἶνε ἀπαραίτητος εἰς μίτος τῆς Ἀριάδνης. Ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε, ὁ μίτος θὰ γίνω ἐγώ...

— Εὑρισκόμεθα λοιπὸν εἰς λαβύρινθον... ὤ, θαυμάσια ! ἀνέκραξεν ἡ λαίδη Θεοδώρα. Ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ, εἰπέτε μου, πῶς κατορθώνετε νὰ εὑρίσκετε τὸν δρόμον σας, κύριε ἀρχαιολόγε ;

— Θὰ εἶχα χωρὶς ἄλλο χαθῇ ἑκατὸν φοράς, κυρία, ἐὰν δὲν εἶχα τὸν καλόν μου Φάνορα, ὁ ὁποῖος μὲ σώζει ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν μὲ τὴν ὀξεῖάν του ὄσφρησιν. Δὲν εἶνε ἔτσι, Φάνορ; εἶπε θωπεύων τὴν κεφαλὴν τοῦ ὡραίου σκύλου, ὅστις ἐβάδιζε σιωπηλῶς ἐπὶ τῶν βημάτων τοῦ κυρίου του, θέτων ἐνίοτε τὸ ὑγρὸν ρύγχος του εἰς τὴν χεῖρά του, ὡς διὰ νὰ τῷ ὑπενθυμίσῃ ὅτι ἦτο παρών.

— Τὸ καϋμένο τὸ σκυλί ! . .

— Δὲν εἰξεύρω πῶς τὸ κατορθώνει· ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν περιπλανηθῶ, ἐπὶ τέλους μὲ ὁδηγεῖ ἔξω καὶ σπανίως περνοῦμεν δύο φορὰς ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον.

Εἰσῆλθον εἰς τὸν πύργον ἀπὸ μίαν τῶν στενῶν ἐκείνων θολωτῶν διόδων, αἱ ὁποῖαι συνέδεον τὸ κύριον μέρος τοῦ οἰκοδομήματος μὲ τὰ τείχη. Περιπλοκώτατον ἦτο τὸ διάγραμμα τοῦ φρουρίου, ἀποτελουμένου ἀπὸ διαδρόμους, οἵτινες ἀπέληγον εἰς μικρὰ σκοτεινὰ δωμάτια, ἔχοντα μίαν μόνην ἔξοδον· τινὲς ἐκ τῶν διαδρόμων τούτων, ἀρκετὰ πλατεῖς κατ' ἀρχάς, ἐγίνοντο διὰ μιᾶς τόσον χαμηλοὶ καὶ στενοί, ὥστε τὸ πολὺ πολὺ μόνον ἑκτὸς ἠδύναντο νὰ διέλθῃ δι' αὐτῶν· θύραι ἀπόκρυφοι, ἀποτελούμεναι ἀπὸ κολοσσιαίους ὄγκους, στρεφόμεναι περὶ ἑαυτὰς ἂν ἠγγιζέ τις ὡρισμένον ἐλατήριον καὶ κλειόμεναι μὲ κρότον ὑπόκωφον καὶ παρατεταμένον, ἔφερον εἰς ἑλικοειδεῖς ὁδοὺς, στρεφομένας πρὸς τ' ἀριστερά, ἔπειτα πάλιν πρὸς τὰ δεξιά, ὅπως μετὰ εἴκοσι περιστροφὰς φέρουν εἰς τὸ ἀρχικὸν σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως. Ὅλους ἐκείνους τοὺς διαδρόμους καὶ ὅλας τὰς αἰθούσας εἶχεν ἐπιμελῶς ἀριθμήσῃ ὁ Χαρδουήνος, καὶ ἔδειξεν εἰς τοὺς ξένους του τὸ σχεδιάγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐχάραξε, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον προσέθηκε καὶ πολλὰς σημειώσεις· ἀλλ' ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ διάγραμμα ἐκεῖνο ἐφαίνετο παριστάνον μὲ γραμμὰς ἀσκόπους καὶ ἀσυναρτήτους κάτι λαβυρινθῶδες καὶ ἀδιέξοδον.

Ὁ Χαρδουήνος ἐχάραξε τὸ ἥμισυ περίπου διάγραμμα τοῦ ἰσογείου· τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ πύργου εἶχεν ἀποφραχθῆ ἀπὸ πελωρίους ὄγκους, λίθους, οἵτινες ἔπεσαν ἀπὸ τὴν κορυφὴν εἰς κάποιον κατακλυσμόν, καὶ ἦτο ὅλως διόλου ἄγνωστον· ὁμοίως οὐδὲ τὴν εἴσοδον τῶν ὑπογείων, τὰ ὁποῖα ὑπέθετε περιεργότατα, κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ εὕρῃ. Αἱ ἀνώτεραι ὀροφαί, εἰς τὰς ὁποίας ἔφερον ἑλικοειδεῖς κλίμακες, ἦσαν πολὺ ἁπλούστεραι καὶ ἀπετελοῦντο ἀπὸ μεγάλας αἰθούσας μεγαλοπρεπεῖς καὶ θλιβερὰς ἐν τῇ ὁλοτελεῖ γυμνότητί των. Εἰς ἓν μέρος τοῦ πύργου, ὁ ἐξωτερικὸς τοῖχος εἶχε κρημνισθῆ καὶ ἠνοίγετο διὰ μιᾶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν φοβερὸς κρημνός.

Ὁ Χίτζινς ἐσχημάτισεν, ὅπως καὶ ὁ Χαρδουήνος, τὴν ἰδέαν ὅτι ὅλαι ἐκεῖναι αἱ προφυλάξεις, τὰς ὁποίας ἐλάμβανον εἰς τὸ ἰσόγειον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔκτισαν τὸν πύργον, σκοπὸν εἶχον ν' ἀποπλανήσουν τοὺς περιέργους καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τοὺς ὄγκους τοῦ χρυσοῦ, τὸν ὁποῖον ἐχώνευον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἰς τὰ ὑπόγεια.

Ὁ Χαρδουήνος κατοικίαν του ἐξέλεξε μικρὸν στρογγύλον πύργον, στερεώτατον ἀκόμη, εἰς τὸν ὁποῖον ἔφερε στενὴ κλίμαξ ἀποτελουμένη ἀπὸ πελωρίας λιθίνας πλάκας, στηριζομένας τὰς μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ἄνευ ἐλαχίστου ἴχνους ἀμμοκονίας ἢ ἄλλης συγκολλήσεως. Ἄλλως δὲ ὁ πύργος ὅλος ἦτο ὁμοίως κατεσκευασμένος, καὶ ἔμενεν ἔκπληκτος ὅστις ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν δύναμιν, ἡ ὁποία ἐχρειάσθη ὅπως τὰς ἀναβιβάσουν εἰς τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ὕψος, καὶ τὴν τόλμην μὲ τὴν ὁποίαν οἱ κολοσσιαῖοι ἐκεῖνοι ὄγκοι ἐτέθησαν ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου· ὅτι δὲ ἦτο δικαιολογημένη ἡ τόλμη των ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ ὅτι ἔμενον ἀκόμη ὀρθοὶ μετὰ τόσους αἰῶνας.

Ὅλα δὲν ἦσαν ἐντούτοις νεκρὰ εἰς τὸν πελαιὸν πύργον· ζωηροτάτη βλάστησις ἐκάλυπτε μὲ δροσερὸν μανδύαν πρασίνου χρώματος τοὺς σακτεροὺς τοίχους τοῦ γρανίτου. Ἓν γιγαντιαῖον δένδρον, χωρὶς ἄλλο πολλῶν αἰώνων ἡλικίαν ἔχον, εἶχε φυτρώσῃ εἰς μίαν σχισμὴν τοῦ τείχους, ἐξέχυνε δὲ πρὸς τὰ ἔξω τὸ καταπράσινον φύλλωμά του, χρησιμεῦον ὡς ἄσυλον ἀναριθμήτων λάλων πτηνῶν. . .

Ὁ Χαρδουήνος ὡδήγησε τοὺς ἐπισκέπτας εἰς μικρὸν κυκλοτερὲς δωμάτιον, σκοτεινόν, κρυμμένον εἰς τὸ κέντρον τοῦ οἰκοδομήματος καὶ περικυκλωμένον ἀπὸ τοίχους ἀπιστεύτου πάχους· εἰς τὸ μέσον, ἐπὶ εἴδους βωμοῦ τινος ἐκ γρανίτου, ἦτο ἐσφηνωμένη ὡς πέτρα δακτυλίου, μία μαύρη πέτρα σχήματος ἀλανονίστου, τὴν ὁποίαν ἀμέσως ἐνόησε τις ὅτι ἦτο ἀερόλιθος Βεβαίως, οἱ κατασκευάσαντες τὸν πύργον εἶχον λατρεύσῃ ὡς εἴδωλον τὴν πέτραν ταύτην, ἥτις ἔπεσεν ἀπὸ τὰ οὐρανέφη. Ἀπὸ πόσων ἐτῶν ἄραγε ὁ ἀερόλιθος οὗτος ἀνεπαύετο εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο, ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθείας ἐκείνης; μοναξίας; Ὁ Χαρδουήνος προσεπάθει νὰ εὕρῃ τὰ μυστηριώδη ἴχνη μιᾶς λατρείας; μιᾶς φυλῆς ἐξαφανισθείσης.

Ὁ φιλάρχαιος Χίτζινς ἐζήλευσε τὴν τύχην τοῦ Χαρδουήνου, ἀλλ' εἰς τοὺς ἄλλους ἐφάνη πολὺ θλιβερὰ καὶ μονότονος ἡ ζωή του. Ἐν τούτοις ὅλοι ἠσθάνοντο ἐνδιαφέρον δι' ὅσα ἔβλεπον. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Νέανδρος, καὶ αὐτὴ ἡ Μάρθα, ἔγιναν ὀμιλητικοὶ ἐνώπιον τόσων παραδόξων πραγμάτων. Ἔτρεχον δὲ ὅλοι σχεδὸν τυχαίως ἀπὸ ἑνὸς δωματίου εἰς ἄλλο, θαυμάζοντες τὴν καταπληκτικὴν εὐφυΐαν μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε κατασκευασθῆ τὸ παράδοξον ἐκεῖνο κτίριον

— Ὦ τί ὡραῖο κρυπτὸ εἰμπορεῖ νὰ παίξῃ κανεὶς ἐδῶ !.. ἐφώναξεν ὁ Γεράρδος μὲ λάμποντας ὀφθαλμούς.

— Δὲν σε συμβουλεύω αὐτὴν τὴν διασκέδασιν, ἂν δὲν ἔχῃς τὴν ὄσφρησιν τοῦ Φάνορος, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί. Κοραλία !.. Λίνα ! . . προσοχή, μὴ ἀπομακρυνώμεθα ὁ εἷς ἀπὸ τὸν ἄλλον, σᾶς παρακαλῶ

— Μπᾶ ! εἶπεν ἔξαφνα ὁ Χαρδουήνος, ἀκόμη ἓν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώριζα

Ἐδείκνυε τὴν μικρὰν θύραν ἥτις εἶχε σχῆμα κυττάρου κυψέλης, καὶ ὑπεκρύπτετο εἰς μίαν σκοτεινὴν γωνίαν· εἰς ἓν νεῦμά του, ὁ Φάνωρ ὥρμησεν, ὠσφράνθη τὸ ἄνοιγμα καὶ ὀπισθοχώρησε μὲ ὕλακὴν ὀργῆς.

— Ἀ ! κάτι μυρίσθηκε ! . . . Θάρρος, Φάνορ. Θάρρος, ἐμπρός ! . .

Ὁ σκύλος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἄνοιγμα, τὸ ὠσφράνθη ἐκ νέου καὶ ἐξέβαλεν ὑλακάς.

Ἀμέσως ὀξὺς συριγμὸς ἠκούσθη καὶ φρικώδες ἑρπετὸν ὠρθώθη ἔξαφνα εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας. Εἶχε μῆκος δύο μέτρων περίπου, καὶ πλάτος ὅσον ὁ καρπὸς τῆς χειρὸς τῆς Κοραλίας.

Ἦτο ὄφις ν α γ ι ά, συνηθέστατος εἰς ὅλην τὴν Ἀφρικήν, ὅστις ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐξογγόνῃ ὑπερμέτρως τὰ δύο πλάγια τοῦ λαιμοῦ ὅταν εἶνε ὠργισμένος, ἐξ αἰτίας δὲ τούτου φαίνεται ἀκόμη πλατυτέρα ἡ φρικώδης μικρὰ κεφαλή του.

["Εκεται συνέχεια.]

Αρ. Π. Κουρτιδης

Η ΣΠΙΘΑ

(Τέλος· ἴδε σελ. 135.)

Νὰ μή σας τὰ πολυλογῶ, ἡ Σπίθα ἔμεινεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον διὰ τῆς βίας. Ὤ, τί ὑπέφερεν ἐκεῖ-μέσα ! Τὴν ἔδειραν, τὴν ἐφύλαγαν, δὲν τὴν ἔβγαζαν ἔξω ποτέ, τῆς ἔδιδαν νὰ τρώγῃ μόνον ψωμὶ καὶ νερό. Ἔπειτα τῆς ἐπῆραν τὸ ὡραῖο στακτὶ ἐπανωφόρακι μὲ τὰ κουδούνια, τῆς ἄλαξαν τὸν πέτινο λαιμοδέτη, καὶ — ὤ, μ' αὐτὸ εἶνε φρικτόν, — μίαν ἡμέραν τὴν ἐκούρευσαν. Πάει ἡ στιλπνὴ μακρὴ γούνα ! Ἡ Σπίθα ἔγινεν ἀγνώριστη.

Αὐτὴν τὴν κακίαν δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν ἐξηγήσῃ, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθῇ ὅτι τὴν μετεμόρφωναν ἴσα-ἴσα διὰ νὰ μὴ γνωρίζεται, ἀφ' οὗ ἦτο κλοπιμαία... Καὶ μὲ τὸ σκυλίτικο μυαλό της ἐνόμιζεν ὅτι τὰ βάσανά της ἦταν συνέχεια τῆς καταστροφῆς τῶν Πατησίων, ὅτι ἡ θύελλα ἐκείνη τῶν κρότων καὶ τῶν λάμψεων τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν ἐσφενδόνισεν ἕως εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ ὁποῖον δι' αὐτὴν ἦτο κόλασις. Ναί, κόλασις σωστή. Ποῦ τὰ χαλιὰ τοῦ πρώτου της σπιτιοῦ, ποῦ τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα ἐπιπλα, ποῦ τὸ μαλακό της κρεβατάκι, ποῦ ἡ Ἑλενίτσα, ποῦ τὰ μπισκότα καὶ τὰ γλυκίσματα !.. Λίγα χάδια εἶχε καὶ εἰς τὴν κόλασιν, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὸ παιδί. Ἡ μητέρα του τὴν ἐκτυποῦσε, τὴν ἐκακομεταχειρίζετο. Καὶ ὅσες φορὲς μάλιστα ἐδοκίμασε νὰ βγῇ ἔξω, νὰ φύγῃ, τὴν ἐκτύπησε καὶ τὸ παιδί...

Ἔτσι λαιγε, ἐστέναζε, ἐλίγνευε. Ὦ, ἦτο πολὺ δυστυχισμένη τώρα ἡ Σπίθα.

Τὸ παιδὶ τὴν ἔβγαζεν ἔξω κάπουκάπου, καὶ πάντα δεμένην μὲ τὴν ἁλυσίδα. Τὴν ἐπήγαινεν εἰς μέρη ἐξοχικά, ἔρημα. Μίαν ἡμέραν εἶδε τὸν σιδηρόδρομον ποὺ ἐπέρασεν ἔξαφνα ἀπ' ἐμπρός της. Καὶ θὰ το πιστεύσετε; Ἐφοβήθη, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε νὰ φύγῃ. Ἀρκετὰ τῆς ἐλότισε ἡ πρώτη φυγή...

Εἶχεν ὅμως πάντα τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας. Ἡ ὄσφρησίς της ἡ δυνατὴ τῆς ἔλεγεν ὅτι ἐκεῖ, ἐκεῖ κάτω, κοντὰ 'στὰ πολλὰ δένδρα, ἐκεῖ ποὺ κάθε νύκτα ἔλαμπαν τόσα φῶτα, ἐκεῖ ἦτο τὸ σπίτι τοῦ κυρίου της. Καὶ ἀφ' οὗ εἶδε ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάγῃ διὰ τῆς βίας, ἐσκέφθη νὰ τὸ κατορθώσῃ μὲ δόλον.

Καὶ προσεποιεῖτο ὅτι ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν της νὰ μείνῃ, νὰ γαπήσῃ τοὺς νέους της κυρίους. Ἤρχισε νὰ τρώγῃ καὶ ἔπαυσε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ στενάζῃ. Εἰς τὸν δρόμον δὲν ἔκαμνε πλέον νὰ φύγῃ, καὶ ἀκολουθοῦσε χωρὶς ἀντίστασιν τὸ παιδί. Τόσον πολύ, ποὺ το παιδὶ ἐξεθαρρεύθη καὶ ἄρχισε νὰ την λύνῃ, νὰ την ἀφίνῃ ἐλεύθερην.

— Πάει πειά, ἔλεγε, ἡ Μπέλλα ἐσυνείθισε· (τὴν ἔλεγε Μπέλλαν, διότι δὲν ἤξευρεν ὅτι τὴν λέγουν Σπίθαν·) τώρα δὲν φοβᾶμαι νὰ μου φύγῃ ποτέ !...

Ὕστερα ὅμως εἶδεν ὅτι ἔπρεπε νὰ φοβᾶται. . . Μίαν ἡμέραν — τί εὐτυχισμένη ἡμέρα ! — ἡ Μπέλλα μένει ὀπίσω μὲ τρόπον, ἀπομακρύνεται ἀρκετά, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἐὸ παιδὶ δὲν την ἐπρόσεχε διόλου, τὸ βάζει 'στὴν τρεχάλα.

— Μπέλλα ! . . . Μπέλλα ! ! . . Μπέλλα ! ! !

Πάει ἡ Μπέλλα, ἄφαντη !

Ἔτρεχε σὰν τρελή, καὶ ἦταν ἡ μόνη φορὰ ποὺ δὲν ἔτρεχεν ἀπὸ φόβον ! Ἄλλο αἴσθημα ἐκινοῦσε τὰ γρήγορα ποδαράκια της ἴσια πρὸς τὰ πολλὰ δένδρα, ἐκεῖ ποὺ κάθε νύκτα ἔλαμπαν τόσα φῶτα. . .

* * *

Εἶχε παράσῃ ἕνας μῆνας, δυὸ μῆνες.

Δὲν ἠμπορῶ νὰ σας εἰπῶ πόσα δάκρυα ἔχυσεν εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Ἑλενίτσα, πόσα συμπεράσματα ἔβγαλεν ἡ μαμμά της, πόσα τρεχάματα ἔκαμεν ὁ μπαμπᾶς της, πόσας εἰδοποιήσεις ἔβαλαν εἰς τὰς ἐφημερίδας. . .

Καὶ εἶχαν ἀπελπισθῆ πλέον ὅλοι ὅτι θὰ ξαναύρουν τὴν Σπίθαν, — ὅλοι, ἐκτὸς τῆς Ἑλενίτσας.

Διότι αὐτὴ εἶχε ἀόμη τὴν ἐλπίδα, ἂν θέλετε μάλιστα, εἶχε τὸ προαίσθημα.

Μίαν ἡμέραν, — τί εὐτυχισμένη ἡμέρα ! — ἐστέκετο εἰς τὸ παράθυρον, καὶ νά, βλέπει νὰ προβάλλῃ εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν ἕνα μαῦρον σκυλάκι.

Τὸ σκυλάκι ἤρχετο τρεχᾶτον καὶ ἔξαφνα ἐστάθη. Ἐστάθη κ' ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του κ' ἐκύτταξε κατὰ τὸ παράθυρον...

Ὦ, δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὴν Σπίθαν. Λιγνό, γυμνό, λερωμένο, μὲ κοντὰ μαλλιά, — κάθε ἄλλο παρὰ ἡ Σπίθα. Καὶ ὅμως ἐκεῖνα τὰ μάτια ποὺ ἔβγαζαν σπίθες, ἐκεῖνο τὸ βλέμμα ὅπως ἦτο προσηλωμένον εἰς τὸ παράθυρον... κάτι ἔλεγε τῆς Ἑλενίτσας.

Καλὲ νὰ μὴν εἶνε ἡ Σπίθα ;

— Σπίθα ! . . Σπίθα !.. ἐδῶ !...

Τὸ σκυλάκι ὥρμησε σὰν βέλος. Ἔτσι γρήγορα κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ ἡ Ἑλενίτσα, διὰ νὰ το ὑποδεχθῇ εἰς τὴν ἐξώθυραν.

Ὦ χαρά ! ὦ εὐδαιμονία !

Ὅποιος ἔχασε καὶ εὑρῆκε σκυλὶ ἀγαπημένον, εἰμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ τὴν χαρὰν τῆς Ἑλενίτσας, — καὶ ὅποιος ἦτον αἰχμάλωτος καὶ ἐδραπέτευσε, (δὲν πιστεύω νὰ σας ἔτυχεν,) εἰμπορεῖ νὰ φαντασθῇ τὴν χαρὰν τῆς Σπίθας.

Μολονοτοῦτο, ἡ Σπίθα εἶχε γίνῃ τόσον ἀγνώριστη ἀπὸ τὴν κακοπέρασιν, ὥστε ὁ κύριός της ἐφοβεῖτο ἀκόμη μήπως δὲν ἦτο αὐτή, μήπως ἦτο κανένα ἄλλο σκυλὶ ἀδέσποτον, τὸ ὁποῖον ἔδειξεν αἰφνιδίαν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλενίτσαν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὴν ἔλουσαν, τὴν ἐσιγύρισαν, τὴν ἐστόλισαν ὅπως ἄλλοτε,

διὰ νὰ τὴν πάρουν μαζί των περίπατον.

Κατέβη πρώτη, ἐστάθη εἰς τὴν ἐξώθυραν, καὶ ἐκεῖ, κουνῶντας τὴν οὐρά της, ἐπερίμενε νὰ περάσουν πρῶτα οἱ κύριοί της...

— Ὤ, εἶνε ἡ Σπίθα! τώρα πειὰ δὲν μου μένει κομμιὰ ἀμφιβολία! εἶπεν ὁ μπαμπᾶς τῆς Ἑλενίτσας.

Ναί, λίγο-λίγο εἶχεν ἀνακτήσει ὅλας της τὰς πρώτας συνηθείας, καὶ εἶχε διατηρήσει ὅλα της τὰ ἐλαττώματα. Διότι δὲν εἶχεν ἀπαλλαχθῆ ἐντελῶς ἀπὸ τὸν φόβον. Ἐξακολουθοῦσε νὰ φοβᾶται καὶ τὸν σιδηρόδρομον, καὶ τὴν μουσικήν, καὶ τὰ πυροτεχνήματα. Ἀλλὰ ὅσο, ὅσο νὰ ἐφοβεῖτο, τώρα κλέον δὲν ἔφευγεν. Ἡ πικρὰ πεῖρα τὴν ἐδίδαξεν, ὅτι ἀσφαλέστερον καταφύγιον ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρίας της δὲν ὑπῆρχε διὰ τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου. Ἂν τους ἤκουεν, ἂν ἔμενε κοντά τους τὴν ἡμέραν ἐκείνην, βέβαια δὲν θὰ ἐπάθαινε τίποτε, ὅπως δὲν ἔπαθαν καὶ αὐτοί...

Καὶ τώρα, σύγκρουσις ἀστέρων νὰ γίνῃ, τὸ φεγγάρι νὰ πέσῃ 'στὴ γῆ, ἡ Σπίθα δὲν θὰ το κουνήσῃ ἀπὸ κοντά τους. Τὸ πολὺ-πολὺ θὰ κρύψῃ τὴν μαύρην μουρίτσαν εἰς τὴν ἀγκαλιὰν τῆς Ἑλενίτσας, ὅπως κάμνουν καὶ τὰ παιδάκια, ὅταν βλέπουν ἀστραπές.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ
ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΟΣ

[Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ τραπεζαρίαν ἐν ἐνεργείᾳ. Εἶνε ἑσπέρα τῆς 25 Μαρτίου. Μετὰ τὸ πλούσιον δεῖπνον, ὁ Παπποῦς ἐνθουσιάζεται, καὶ ἐνώπιον τῆς οἰκογενείας του, ἀπαγγέλλει τὸν ἑκατοστὸν λόγον, ἐξ ὅσων ἀπηγγέλθησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸς Ἀθήνας. Ὁ ἐπίλογός του ἔχει ὡς ἑξῆς:]

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ: — Τί θαυμασία σύμπτωσις! Φαντασθῆτε, παιδιά μου! Εὐαγγελισμὸς καὶ Ἐθνικὴ Ἑορτὴ μαζί! Τὸ κρῖνον τοῦ Ἀγγέλου ἀδελφωμένον μὲ τὴν δάφνην τῆς Πατρίδος! Ναί, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἑορτάζομεν τοὺς δύο μεγάλους Εὐαγγελισμούς, — τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ τῆς Ἑλλάδος! Ἀλλὰ δι' ἡμᾶς ἐδῶ, ἡ σημερινὴ ἑορτὴ εἶνε τριπλῆ, διότι ἑορτάζει καὶ ὁ ἀγαπητός μου μιρὸς ἔγγονος Εὐάγγελος... Πίνω εἰς ὑγείαν του τὸ τελευταῖόν μου ποτῆρι.

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ. — Ἐγὼ ὅμως, παπποῦ, ὅλ' αὐτὰ ποῦ εἴπατε, δὲν ἤθελα νὰ γίνωνται τὴν ἴδια ἡμέρα...

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ. — Καὶ γιατί, παιδί μου;

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ. — Μὰ δὲν το καταλαβαίνετε; Γιατί τώρα ἔχομεν μόνον μιὰ σχολή, ἐν ᾧ τότε θὰ εἴχαμε τρεῖς!

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Ὁ Χρηστάκης τρελλαίνεται διὰ τὴν σκορδαλιὰν μὲ τὸν βακκαλιάρον, καὶ τρεῖς φορὲς τὸν χρόνον, — τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τῶν Βαΐων καὶ τοῦ Σωτῆρος, — ὅταν, κατὰ τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα, παρουσιάζεται εἰς τὸ τραπέζι αὐτὸ τὸ φαγητόν, εἶνε τρισευδαίμων. Τρώγει ὡς λαίμαργος, χωρὶς νὰ εἶνε καὶ τόσον πολύ.

Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὁ πατέρας του ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ τῷ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἁλιείας τοῦ βακκαλιάρου καὶ νὰ τῷ διηγηθῇ τὰ βάσανα τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ἁλιέων, οἱ ὁποῖοι, ἐκεῖ-κάτω, εἰς τὴν ὁμιχλώδη καὶ παγωμένην Ἰσλανδίαν, ἀγωνίζονται μὲ τόσους κινδύνους νὰ τῷ προετοιμάσουν τὸ ὀρεκτικόν του φαγητόν. «Καὶ ἐν ᾧ σὺ τὸ τρώγεις μὲ τόσην εὐχαρίστησιν, — τῷ εἶπε, — συλλογίσου πόσοι ἄνθρωποι κρυώνουν, κοκαλιάζουν, ματόνουν τὰ χέρια τους, διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσουν...»

Ὁ Χρηστάκης ἀκούει ἔκπληκτος. Ἕως ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐνόμιζεν ὅτι οἱ βακαλιάροι εὑρίσκονται ἔτσι, μονάχοι των, μέσα εἰς τὰ μεγάλα βαρέλια τοῦ παντοπώλου. Δὲν εἶχε σκεφθῆ ποτὲ ὅτι τὸ ἄμορφον, τὸ ἀκέφαλον ἐκεῖνο παστὸν πρᾶγμα, ἦτο πρῶτα ψάρι ζωντανόν, πού το πιάνουν, τὸ ἀνοίγουν, τὸ ἀλατίζουν, τὸ σωρεύουν, — καὶ ὅτι δι' αὐτὸ ὑποφέρουν μάλιστα καὶ τόσοι ἄνθρωποι...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν ἐξύπνησεν, ὁ Χρηστάκης ἐφώναξε μὲ κλαυθμηρὰν φωνὴν τὴν μητέρα του.

— Ἀχ, μαμμάκα! εἶπε τείνων πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας· τί ἄσχημο ὄνειρο ποῦ εἶδα! ὅλη τὴ νύκτα ἔκλαιγα...

— Ὤ, τὸ χρυσό μου! καὶ τί εἶδες, παιδάκι μου;

— Εἶδα τοὺς φαράδες τῆς Ἰσλανδίας. Ἔπιανον, λέει, βακαλιάρους πλῆθος, μὰ πλῆθος, καὶ τους ἔβαζαν ἀπανωτά, ἀπανωτά, ὡς που ἔκαμαν ἐνα σωρὸ μεγάλο σὰν τὸ Λυκαβητό. Φαντάσου πειά!

— Τοὺς ἐλυπήθηκες λοιπὸν τοὺς καϊμένους, ποῦ ἐκοπίαζαν ἔτσι, καὶ γι' αὐτὸ ἔκλαιγες; Τότε ἔχεις καλὴ καρδιά, Χρηστάκη μου.

— Ναί, μαμμά, ἀλλὰ ἦταν καὶ ἕνα ἄλλο...

— Τί ἄλλο;

— Μὰ νὰ εἶδα 'στὸν ὕπνο μου πῶς ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ φάγω μοναχός μου ὅλο ἐκεῖνο τὸ σωρό...

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ Χρηστάκης εἶχε παραφάγῃ· καὶ ὅταν κοιμᾶται κανεὶς μὲ παραφορτωμένον στομάχι, πάντοτε κινδυνεύει νὰ πάθῃ ἐφιάλτην.

ΑΠΡΟΝΟΗΣΙΑ

Ὁ μικρὸς Κῶτσος εἶνε κατεκλυπημένος, διότι ἡ ραγδαία βροχὴ θὰ ματαιώσῃ, καθὼς φαίνεται, τὴν λαμπαδηφορίαν τῆς 25 Μαρτίου. Τοῦ λέγουν ὅτι ἴσως γίνῃ κἄριον τὸ βράδυ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τον παρηγορεῖ. Ἔχει ὅλην τὴν ἀνυπομονησίαν τῆς ἡλικίας του. Καὶ ἐλπίζει ἀκόμη ὅτι ὁ βροχὴ θὰ παύσῃ, καὶ τότε, τί χαρά! θὰ πάρῃ εὐθὺς τὸ χάρτινο φαναράκι του, τὸ πολύχρωμον, καὶ θὰ τρέξῃ... Ἀλλὰ ἡ ὥρα περνᾷ καὶ ἡ βροχὴ ἐξακολουθεῖ. Ἐβράδυασε καὶ ποῦ νὰ παύσῃ! Πάει, δὲν θὰ γίνῃ τίποτε...

Τότε ὁ μικρὸς Κῶτσος θυμόνει... Τοῦ ἔρχεται μία ἰδέα, θέλει νὰ την εἰπῇ, ἀλλὰ δὲν την λέγει. Καὶ περιπατεῖ ἄνω κάτω, φυσᾷ, φουσκόνει ὡς γαλόπουλον. Ἐπὶ τέλους στέκεται... δὲν βαστᾷ, τὸ δίκηο τὸν ἔπνιξε, θὰ το 'πῇ:

— Ὁρίστε κατάστασις! φωνάζει. Μὰ νὰ μὴν ἔχουν κουκοῦτσι μυαλὸ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; (ἐννοεῖ τοὺς διοργανωτὰς τῆς ἑορτῆς.) Ἀφ' οὗ ἐπρόκειτο νὰ βρέξῃ τὸ βράδυ, ἡ λαμπαδηφορία ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ πρωί!

Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΜΑΡΤΗΣ

Εἶνε παροιμιώδης ἡ ἀστασία τοῦ Μαρτίου. Πότε κάμνει κρύον πού σε παγόνει, πότε κάμνει ζέστην πού σε καίει. Ἐκεῖ ποῦ βρέχει, νὰ ὁ ἥλιος· ἐκεῖ ποῦ δὲν κουνιέται οὔτε φύλλον, νὰ ἐξαφνα ἀέρας ποῦ

σηκόνει τὴν σκόνην ἕως τὰ σύννεφα.

Τὸν ἴδιον χαρακτῆρα ἔχει καὶ ὁ μικρὸς Ντίνος. Πότε θυμόνει, πότε εἶνε καλός· τὴν ἴδια ὥρα κλαίει, καὶ τὴν ἴδια ὥρα γελᾷ· ἐκεῖ ποῦ παίζει σὰν ἀρνάκι, εἰς τὴ στιγμὴ γίνεται θηρίο.

Καὶ ἡ ἀδελφή του Κάκια, ἡ ὁποία ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὰς αἰφνιδίας αὐτὰς μεταβολάς, μίαν ἡμέραν μαρτιάτικην, ἀπὸ τὰς πλέον ἰδιοτρόπους τοῦ εἶπε:

— Καλὲ σύ, παιδάκι μου, εἶσαι ὁ ζωντανὸς Μάρτης. Ἀλλοίμονό του, ἂν γελασθῇ κανένας ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς αὐγῆς, καὶ δὲν πάρῃ μαζί του ὀμβρέλλα. Τὸ μεσημέρι θὰ γυρίσῃ 'στὸ σπίτι μούσκεμα!

Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι δὲν ἐφευρέθη ἀκόμη ὀμβρέλλα καὶ διὰ τὰς βροχάς... τοῦ Ντίνου!

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ

Διὰ τὰς Ἀθήνας, ὁ Μάρτιος εἶνε ὁ μὴν τῶν χελιδόνων καὶ τῶν περιηγητῶν. Ἔρχονται ὁλόκληρα κερβάνια, καὶ γεμίζουν τὰ Ξενοδοχεῖα, οἱ δρόμοι, τὰ Μουσεῖα, τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα. Εἰς κάθε βῆμα θὰ συναντήσῃς περιηγητὰς μὲ παράξενα μοῦτρα, μὲ τερατώδη κεφέλα, μὲ ἀπερίγραπτα φορέματα. Διὰ πολλὰς ἡμέρας αἱ Ἀθῆναι μεταβάλλονται εἰς Πύργον Βαβέλ· τόσον πολλαὶ καὶ ποικίλαι εἶνε αἱ γλῶσσαι ποῦ ἀκούεις τριγύρω σου, ὅπου σταθῇς.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ συνεννόησις εἶνε δύσκολος, ὅταν μάλιστα οἱ περιηγηταὶ εἶνε Ἄγγλοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐννοοῦν νὰ ὁμιλήσουν ἄλλην ἀπὸ τὴν γλῶσσάν των.

Καὶ θά σας διηγηθῶ τί συνέβη μεταξὺ ἑνὸς Ἄγγλου, ὁ ὁποῖος ἤξευρε μόνον ἀγγλικά, καὶ ἑνὸς ὑπηρέτου, ὁ ὁποῖος ἤξευρε μόνον ἑλληνικά.

Ὁ Ἄγγλος, εἰλκύσθη ἀπὸ τὴν ὀρεκτικὴν εὐωδίαν, τὴν ὁποίαν ἀνέδιδεν ἓν μικρὸν ἑστιατόριον, καὶ εἰσῆλθε.

Μόλις ἐκάθησεν, ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἔφερε ψωμί, νερόν, μαχαιροπήρουνα καὶ πετσέταν. Ἕως ἐδῶ δὲν ἐχρειάσθη συνεννόησις. Ὁ κατάλογος ἦτο γραμμένος ἑλληνιστί· ὁ Ἄγγλος ἔρριψεν ἐν βλέμμα καὶ τὸν ἄφησεν Εὐτυχῶς ἕνας κύριος, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἀπέναντι, ἔτρωγε σούπαν καὶ ὁ Ἄγγλος τὴν ἔδειξεν ἐκφραστικῶς, εἰπὼν καὶ μίαν λέξιν, ἡ ὁποία εἰς τὸν ὑπηρέτην ἐφάνη ὡς βρυχηθμός. Ὁπωσδήποτε ἔφερε τὴν σούπαν, καὶ ἔπειτα, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον συνεννοήσεως, ἔφερε τὸ ψητόν, τὸ κρασί, τὴν σαλάταν... καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὸ τέλος ὅμως ὁ Ἄγγλος ἤθελε καὶ κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον δὲν ἔφαγεν ὁ γείτων του: μίαν πουδίγγαν. Πῶς νὰ κάμῃ; Προφέρει τὴν λέξιν ἐπανειλημμένως, ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης δὲν ἐννοεῖ τίποτε ἀπὸ βρεττανικοὺς βρυχηθμούς...

Τότε τοῦ ἔρχεται μία ἰδέα: νὰ ζωγραφίσῃ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἤθελεν.

Ἡ ζωγραφική, ἐσκέφθη, εἶνε μία γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ἐννοοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Βγάζει ἀμέσως τὸ μολύβι του, πέρνει τὸν κατάλογον, καὶ εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος, ζωγραφίζει κάτι τί, κάί το παρουσιάζει εἰς τὸν ὑπηρέτην μὲ τὸν συνήθη βρυχηθμόν.

— Ἀ, μάλιστα! ἐκατάλαβα! ἀνακράζει ὁ ὑπηρέτης, καὶ φεύγει τρέχων.

Ὁ Ἄγγλος εἶνε κατενθουσιασμένος. Χάρις εἰς τὴν ἐφευρετικότητά του καὶ τὴν ζωγραφικήν του, θὰ ἔτρωγε μετ' ὀλίγον καὶ τὸ ἀγαπητόν του γλύκισμα.

Ἀλλὰ φαντασθῆτε ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του, ὅταν εἶδε μετ' ὀλίγον τὸν ὑπηρέτην νὰ ἐπιστρέφῃ μ' ἕνα... ψηλὸ καπέλο εἰς τὸ χέρι!

Ὁ κακομοίρης, ἐπῆρε τὴν πουδίγγαν διὰ ψηλοκαπελαδούραν!

Καὶ τώρα ποῖος πταίει;

Ὁ Ἄγγλος τάχα δὲν ἤξευρε νὰ ζωγραφίσῃ καλά, ἢ ὁ ὑπηρέτης δὲν ἐννοοῦσεν οὔτε ζωγραφικήν;

Ὁποιος λύσῃ αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἂς ὑπάγῃ εἰς τὸ Ἅϊ-Λάϊρ νὰ πάρῃ μίαν πουδίγγαν διὰ λογαριασμόν μου.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Κάθε τί ποὺ σ' εὐχαριστεῖ,
Μὴν το πολυχορταίνεις·
Τὸ στομαχάκι δὲν βαστεῖ,
Καὶ ὕστερ' ἀρρωσταίνεις.

Ὅπως πάντα δὲν συμφέρει
Ἀβροχιὰ καὶ καλοκαῖρι,
Γιατί ἡ γῆ σὰν ξεραθῇ,
Δὲν φυτρόνει ὅ,τι σπαρθῇ·
Ἔτσι κάπου-κάπου ἀξίζει
Καὶ τὸ μάτι νὰ δακρύζῃ,
Ἡ καρδιὰ μὴ χερσωθῇ
Κι' ἡ ἀγάπη μαραθῇ.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 133.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἐξυπνήσας, ὁ Γκὺ εὗρε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, διὰ τῆς ὁποίας τῷ ἀνήγγελλε τὴν ἀναχώρησίν του καὶ τὸν ἐξώρκιζε νὰ μὴ κάμῃ τίποτε πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς του.

— Νά τα μας! ἀνέκραξεν ὁ νεαρὸς κόμης κατατετανοχωρημένος· ἀντὶ γιὰ μένα, πηγαίνει αὐτὸ· νὰ πέσῃ 'στὴν παγίδα, καὶ ἂν πάθῃ κανένα κακό, ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ αἰτία!

Ἦτο ἀπαρηγόρητος, ἄπελπις.

Διέσχιζεν ἐπάνω κάτω τὸ δωμάτιον, καταστρώνων μυρία σχέδια ἀνεφάρμοστα, δίδων κατὰ τῆς κεφαλῆς του γρόθους καὶ ξερριζόνων τὰ μαλλιά του.

— Βλάκα Γκύ! ἠλίθιε Γκύ! ἔλεγεν ἔξω φρενῶν· ἄ, μά το ἐπαράκαλες πειὰ μὲ τὲς πονηριὲς καὶ μὲ τὰ ψέμματά σου! φθάνει σου! ἂς τελειώσῃ αὐτὴ ἡ προκομμένη σου πολιτική!

Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Καδοὺρ τὸν καθησύχασεν ὀλίγον. Ὁ βωβὸς τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γωλτιέρου, ἡ ὁποία περιεῖχε μόνον τὰς λέξεις ταύτας:

« Εἰμπορεῖς νὰ ἔλθῃς· αἱ ὑποψίαι μου ἦσαν ἄδικοι· μένω πλησίον τῆς Μητρός σου, διὰ νὰ την φυλάττω μέχρι τῆς ἀφίξεώς σου.»

— Οὖφ! ἐστέναξεν ἐκ βαθέων ὁ Γκύ, τείνων καὶ τὰς δύο χεῖρας πρὸς τὸν δοῦλον· ποτὲ δὲν μου ἐπροξένησε τόσην εὐχαρίστησιν τὸ μαῦρό σου πρόσωπο, καὶ ἂν θέλῃς τίποτε, ζήτησέ το θαρρετά!

Ὁ Καδοὺρ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν, καὶ λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γωλτιέρου, τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη καὶ εἰς τὴν καρδίαν του, σημαίνων διὰ τούτου ὅτι ἐνήργει ἀπὸ ἀφοσίωσιν· κατόπιν τὴν ἔδωσεν ὀπίσω εἰς τὸν κύριόν του, ὑπεκλίθη σοβαρὸς καὶ ἐξῆλθε.

Μὲ πόσην ἀνυπομονησίαν ὁ νεαρὸς κόμης ἐπερίμενε νὰ νυκτώσῃ! Πόσον μακρὰ καὶ μονότονος τῷ ἐφάνη ἡ ἡμέρα!

Δὲν ἤκουσεν οὔτε λέξιν ἀπὸ ὅσα ἐλέχθησαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τοῦ Συμβουλίου, ἐπεθεώρησε τὰ στρατεύματά του χωρὶς νὰ τα ἴδῃ, ἀκόμη δὲ ἐλησμόνησε καὶ νὰ φοβηθῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου του, —διὰ τὸ ὁποῖον ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ Προστάτου.

Ἐπὶ τέλους ἡ νὺξ ἦλθεν.

Ἀπεσύρθη ἐνωρὶς εἰς τὸν κοιτῶνά του, καὶ ἤρχισε τὰ προκαταρκτικὰ διὰ τὴν δραπέτευσιν.

Ὡπλισμένος μὲ τὴν λίμαν, ἐπέπεσε γενναίως κατὰ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τοῦ παραθύρου, φροντίζων ὅμως νὰ καταπνίγῃ τὸν τριγμὸν τοῦ ἐργαλείου...

Μετ' ὀλίγον ἀσθενὴς συριγμὸς, ἀντηχήσας κάτωθεν, ἀνήγγειλε τὴν παρουσίαν τοῦ Ἄρτουελ. Μόλις ὁ Γκὺ ἐξεδίπλωσε καὶ ἐκρέμασε τὴν μεταξένην κλίμακα, ὁ ψευδοαλιεὺς ἤρχισε νὰ την ἀναβαίνῃ ταχύς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Οὐγονέτου, ὁ ὁποῖος εἶχε τὰ κατασβεσμένα αὐτιὰ καὶ τὸ ἀνήσυχον βλέμμα τοῦ δερομένου σκύλου.

— Ἔ, γιὰ ποῦ; ἠρώτησε μὲ εἰρωνικὸν ὕφος ὁ Γκύ· ἡ σκάλα εἶνε γιὰ νὰ ναιεθῆτε σεῖς ἢ γιὰ νὰ κατεβῶ ἐγώ;

— Ἡ βάρκα μου δύο μόνον χωρεῖ, ἀπήντησεν ὁ Ἄρτουελ, καὶ θέλω νὰ φύσω ἐδῶ τὸ σύντροφό μου· θὰ πέσῃ 'στὸ κρεββάτι σας, θὰ σκεπασθῇ, καὶ ἔτσι, ἂν ἔμβῃ καὶ κανεὶς μέσα, δὲν θὰ καταλάβῃ ὅτι λείπετε.

— Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω! διεμαρτυρήθη ἐντόνως· ὁ Οὐγονέτος Ἡ βάρκα μᾶς χωρεῖ καὶ τοὺς τρεῖς...

Τρομερὸν βλέμμα τοῦ Ἄρτουελ τὸν διέκοψεν ἀλέως. Εἰσῆλθον καὶ οἱ δύο εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κόμητος. Καὶ τότε, ὁ μὲν Οὐγονέτος εὐπειθὴς ὡς ἀρνίον, ἐχώθη ὑπὸ τὰ σκεπάσματα τῆς ἡγεμονικῆς κλίνης, μὲ τὴν διαταγὴν νὰ μὴ κινηθῇ διόλου, — ὁ δὲ Γκὺ ἠκολούθησε τὸν ψευδοαλιέα καὶ ἔλαβε θέσιν εἰς τὴν λέμβον του.

Ὁ Ἄρτουελ ἐκωπηλάτει σιωπηλός· ὁ σύντροφός του προσεπάθει νὰ διακρίνῃ μακρὰν τὴν οἰκίαν, ὅπου τὸν ἀνέμενον ἡ μήτηρ του καὶ ὁ φίλος του... ἀλλὰ δὲν ἔλεπε τίποτε. Ἡ σελήνη εἶχε κρυβῇ ὄπισθεν πυκνοῦ νέφους καὶ σκότος ἐκάλυπτε τὸν ποταμόν.

— Λοιπόν, ἐστείλατε ὡς πρόσκοπον τὸν ἱππόκομόν σας; ἠρώτησεν ὁ Ἄρτουελ.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ Γκύ, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἐνόησε τὸ παράδοξον ὕφος τῆς ἐρωτήσεως· τὸν ἐπεφόρτισα νὰ καθησυχάσῃ τὴν μητέρα μου καὶ νὰ μὲ περιμείνῃ ἐκεῖ.

— Ἐπάματε πολὺ φρόνιμα.

Τὸ πλοιάριον ἐσταμάτησε.

— Τί τρέχει, καπετάνιε; Δὲν πιστεύω νὰ βουλιάξωμε!

— Ὄχι δά, μὴ φοβᾶσθε... Ἔπειτα ἐλπίζω πῶς; ξεύρετε κολύμβ., ἢ ὄχι;

— Ὄχι καθόλου· ποτέ μου δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω, καί...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Δύο στιβαροὶ βραχίονες τὸν ἀπέσπασαν ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἠνοίξε καὶ ἔκλεισεν ἄνωθέν του, παφλάζον.

Τότε, δι' ἰσχυρᾶς κωπηλασίας, ὁ Ἄρτουελ ἔσπευσε νὰ πομακρύνῃ τὴν λέμβον, ἐν ᾧ τὸ βλέμμα του προσεπάθει νὰ διασχίσῃ τὰ σκότη.

Ἀλλ' οὐδὲν ὄπτιον ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ νὰ κπλέῃ τὸν ποταμόν, ψιθυρίζων:

— Ὁριστικῶς τώρα πλέον ἡ δέσποινα Ἰωάννα δὲν θὰ ἔχῃ οὔτε ἀνεψιὸν οὔτε διάδοχον. Ἂς φροντίσωμε τώρα καὶ γιὰ τὴ μητέρα

. . . . . .

Ἀκίνητος παρὰ τὸ παράθυρόν της, εἰς τὸ δικάστημα τοῦτο, ἡ Μαργαρίτα ἠγρύπνει, ἀναμένουσα τὸν υἱόν της καὶ συλλογιζόμενη, περισσότερον ἀκόμη καὶ αὐτοῦ, τὸ μεγάθυμον παιδίον, ἡ ἀφοσίωσις τοῦ ὁποίου τῇ ἔφερε δάκρυα...

Ἦτο μόνη· ἡ ξενοδόχος, τρομάξασα ἐκ τῆς εἰσβολῆς τῶν στρατιωτῶν καὶ ἀνησυχοῦσα διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ συζύγου της, εἶχεν ἀπέλθῃ πρὸς ἀναζήτησίν του. Καὶ ἡ Γύφισσα ἐπίσης εἶχε φύγῃ κατόπι τοῦ Γωλτιέρου, οὕτως ὥστε ἡ μονήρης προσδοκία ἐφαίνετο εἰς τὴν δέσποιναν Μαργαρίταν μακρά, μακροτάτη...

Ἐπιτέλους, κρότος κωπηλασίας ἐτάραξε τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός· μία λέμβος προσήραξεν ὑπὸ τὸ παράθυρον· βήματα βαρέα διέσεισαν τὴν κλίμακα, καὶ ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία εἶχεν ὁρμήσῃ πρὸς τὴν θύραν, μὲ κραυγὴν χαρᾶς, ὀπισθοχώρησεν, ἄλαλος ἐκ τοῦ τρόμου, ἅμα ἀνεγνώρισε τὸν Ἄρτουελ.

Ἦτο μόνος, καὶ εἰσελθών, ἔκλεισεν ὄπισθέν του τὴν θύραν διὰ τοῦ μοχλοῦ. Κατόπι, προχωρήσας κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν Μαργαρίταν:

— Εὐγενὴς Δέσποινα, σᾶς χαιρετίζω, εἶπεν ὑποκλινόμενος εἰρωνικῶς.

— Ὁ Ἄρτουελ! ἡ κολασμένη ψυχή τῆς ἀδελφῆς μου! ἐψιθύρισεν ἐκείνη φρικιῶσα

— Καὶ εἶμαι ὅλος εἰς τὰς διαταγάς σας, προστάξατε! ἐξηκολούθησε διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕφους ὁ Ἄρτουελ, λαμβάνων ἐδώλιον καὶ καθήμενος ἐνώπιόν της αὐθαδέστατα.

Ἡ ἔμπυτος ἡγεμονικὴ ὑπερηφάνεια τῆς Μαργαρίτας ἐξηγέρθη.

— Εἰς ἐμὲ ὁμιλοῦν ὄρθιοι καὶ ἀσκεπεῖς! εἶπε μὲ τόνον τόσον ἐπιδεικτικόν, ὥστε ὁ Φλαμανδός, χωρὶς νὰ θέλῃ, ὑπέκυψε.

— Συγγνώμην, ἀπήντησεν ἐγειρόμενος, ἀλλὰ εἶμαι τόσῳ κουρασμένος... Ἔπειτα πῶς νὰ ἀναγνωρίσῃ κανεὶς μὲ αὐτὰ τὰ πτωχικὰ ἐνδύματα καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸν πανδοχεῖον, τὴν προσφιλῆ θυγατέρα τοῦ Αὐτοκράτορος Βωδουΐνου, τὴν πλέον ὡραίαν καὶ τὴν πλέον ἔνδοξον ἀπὸ ὅλας, τὴν εὐτυχῆ σύζυγον τοῦ Γουλιέλμου τῆς Δαμιετέρρης, ὁ ὁποῖος, μολονότι ἁπλοῦς δευτερότοκος, ἐτέλεσε τὸν γάμον του ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς Ἁγίας Σοφίας;

— Ἀλλοίμονον! ἐψιθύρισεν ἡ δύστηνος ἡγεμονίς, ἀνακαλοῦσα μὲ σπαραγμὸν ψυχῆς τὴν παρελθοῦσάν της εὐτυχίαν.

— Τί τα θέλετε. Δέσποινα, ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ὅσον μεγαλητέρα τόσον ὀλιγώτερον διαρκεῖ! Ὁ σύζυγός σας...

— Σιώπα! διέκοψεν ἀποτόμως ἡ

Μαργαρίτα· πῶς τολμᾷς νὰ προφέρῃς τὸ ὄνομα τοῦ θύματός σου;

— Ὤ, Δέσποινα! διατί μου ἀποδίδετε ὡς ἔγκλημα ἓν τυχαῖον δυστύχημα, διὰ τὸ ὁποῖον, πιστεύσατέ με, κανεὶς δὲν ἐλυπήθη περισσότερον ἀπὸ ἐμέ;

— Παῦσε νὰ εἰρωνεύεσαι! Καὶ τὸ παιδί μου; τί τὸ ἔκαμες τὸ παιδί μου;

— Ἀ, ναί, εἴχατε καὶ ἕνα υἱόν, μίαν ἀκόμη καὶ τελευταίαν ἐλπίδα... Ὁμολογῶ ὅτι ἐφάνητε πολὺ ἐπιτηδεία, ὁ ὅτι διὰ πολὺν καιρὸν τὸν ἐζητούσαμεν, ἀλλὰ εἰς μάτην! Τί τὰ θέλετε ὅμως! ὅταν βάζῃ τὴν οὐρὰ του ὁ διάβολος!... Ἐκάμαμε καὶ σεῖς ὅ,τι ἦτο δυνατόν. Μετεχειρίσθητε κάθε πανουργίαν· πρὸ ὀλίγου παρεδώσατε εἰς τοὺς στρατιώτας μας ἕνα ἱππόκομον, ὅτι εἶνε τάχα ὁ υἱός σας... Ἀλλὰ ἐμένα δὲν με γελοῦν εὔκολα, τὸ σχέδιόν μου ἦτο τέλειον, καὶ ὁ ἐπίδοξος κληρονόμος τῶν κομήτων τῆς Φλάνδρας δὲν κατώρθωσε νὰ μου διαφύγῃ μέχρι τέλους...

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς ἕνα σχολικὸν Διαγωνισμόν, διάλογος μετὰ ἑξ μαθητῶν.

— Τί δειλὸς ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ καθηγητής!

— Καὶ ποῦ το ξεύρεις;

— Μὰ δὲν τον βλέπεις πῶς φοβεῖται... μήπως ἀντιγράψωμεν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπροκοταμίτου [Ε]

* * *

— Γιατί Τάκη, τὸν χειμῶνα δὲν πᾶμε νὰ κάνωμε μπάνιο;

— Γιατί τὰ νερὰ εἶνε κρύα.

— Καὶ σύ, Κουφιοκεφαλάκη, γιατί τὸ καλοκαῖρι κάμνουμε;

— Γιατί τὰ νερὰ εἶνε ζεστά!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ψάρι τῆς Σηρᾶς [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ἀπὸ καρδίας ὅλους, ὅσοι εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ μ' εὐχηθοῦν διὰ τὸ Πάσχα. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τὸν *Ἐξόριστον Ἀρματωλόν*, ὁ ὁποῖος τὰς εὐχάς του ἔγραψε ποιητικώτατα ἐπάνω εἰς ἓν ξηρὸν φύλλον δένδρου· τὸν *Βασιλέα τοῦ Κατέργου*, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἐλθοῦσαν ἐμμέτρως, συνοδεύουσα τὴν ἐπιστολήν του καὶ μὲ μίαν πολυτελῆ καὶ καλλιτεχνικωτάτην κάρταν τὴν *Δημήτριδα Βόλου* διὰ τὴν ἐπίσης ὡραίαν κάρταν· τὴν *Ἀδραν τῆς Κερκύρας*, τὴν *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν*, τὴν *Παπαρούνα τοῦ Τσομαγιοῦ* καὶ τὴν *Μαρίαν Θ. Ἀσλάνη*, διὰ τὰ εἰκονογραφημένα ἐπιστολικά των δελτάρια. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους, καθὼς καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔστειλαν ἁπλῶς τὸ ἐπισκεπτήριόν των καὶ οἱ ὁποῖοι εἶνε πάρα πολλοί. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ περισσότεροι μοῦ ἔστειλαν τὰ ἰδιαίτερα καὶ τόσον χαρακτηριστικὰ ἐκείνα ἐπισκεπτήρια, τὰ ὁποῖα φέρουν τὸ ψευδώνυμόν των. Καὶ ἔλαβα ἀφορμὴν ἀκόμη μίαν φορὰν νὰ θαυμάσω τὸν πλοῦτον καὶ τὴν φιλοκαλίαν αὐτῶν τῶν ἐπισκεπτηρίων, τὰ ὁποῖα οἱ φίλοι μου ἀγαποῦν περισσότερον καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὰ φέροντα τὸ ὄνομά των. Μάλιστα τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα μόνον τοιαῦτα ἐπισκεπτήρια ψευδωνυμικὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τυπόνουν!... Διότι, καθὼς ἠξεύρετε, μία κόρη, πρὶν συμπληρώσῃ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της, — ζῆσε, Μάη μου! — δὲν εἰμπορεῖ κατὰ τύπους νὰ ἔχῃ ἰδιαίτερα ἐπισκεπτήρια, καὶ γράφει τὸ ὄνομά της ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τῆς μητρός.

Μία πρότασις ἐκ μέρους τοῦ *Ἀταβυρίου Ρόδου* ([Ε] διὰ τὴν ποικίλην καὶ ὡραίαν του ἐπιστολήν), ἀφορῶσα τοὺς Μικροὺς Συλλόγους: Ὁ φίλος μου αὐτὸς προτείνει νὰ ἐνωθοῦν ὅλοι οἱ Μικροὶ Σύλλογοι καὶ νὰ ἀποτελέσουν ἕνα μεγάλον, ὅστις νὰ ὀνομασθῇ «Ἕνωσις Συλλόγων τῆς Διακλάσεως.» Ἕκαστος τῶν Συλλόγων θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἐργάζεται ὡς αἰτέρως ὅπως μέχρι τοῦδε, ἀλλ' ὡς ἐκ περισσοῦ θὰ ἐργάζεται καὶ ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴν «Ἕνωσιν.» Ὁ Πρόεδρος ἑνὸς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐδρευόντων Συλλόγων θὰ γίνῃ γενικὸς Πρόεδρος, καὶ αὐτὸς θὰ εὑρίσκεται εἰς Ἀλληλογραφίαν μὲ τοὺς Προέδρους τῶν ἄλλων Συλλόγων καὶ θὰ συνενοῦται διὰ τὰς ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργείας. Μία ἐκ τούτων θὰ εἶνε καὶ ἡ εἰσπορὰ 1 φρ. κατὰ μῆνα ἐκ μέρους πάντων τῶν Συλλόγων πρὸς ἐγγραφὴν ἀπόρων. Αὐτὴ εἶνε ἡ πρότασις τοῦ *Ἀταβυρίου Ρόδου*. Τώρα παρακαλῶ τοὺς Προέδρους τῶν ἀκνταχοῦ Συλλόγων νὰ τὴν ὑποβάλουν ὑπὸ συζήτησιν καὶ ψηφοφορίαν, διὰ νὰ ἰδωμεν ἂν γίνεται δεκτὴ ἢ ὄχι.

Ξενητευμένε Συνιπεῦ, νἀναγνώσῃς τὸν *Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ* (φυλ. 1—2 ἔ. ἔ.)· Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς ὅτι Πνευματικὸς Ἀσκήσεις δὲν δημοσιεύω, παρὰ τὰς κρινομένας ἀξίας εἰς τὸν πρὸς τοῦτο γινόμενον Διαγωνισμόν, ὥστε ὅσας συνθέτεις φύλαγέ τας νὰ τας στείλῃ ὅταν θὰ προκηρύξω νέον Διαγωνισμόν. Καὶ διὰ τὸς λύσεις ἐπίσης σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὁδηγόν.

Ποιμενὶς τῆς Δίρφης, μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἀνέγνωσα τὴν πρώτην σου ἐπιστολὴν καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μου γράψῃς συχνά. Ἐλπίζω νὰ γίνῃ Διαγ. Καλλιγραφίας. Ἀσπάζομαι τὴν ἀδελφήν σου, τὴν παλαιόν μου φίλην, τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν ἐλησμόνησα.

Ἀπίγονε τοῦ Ἰάσου, πολὺ εὐχαριστήθηκα ποῦ ἐγνώρισα τὸν πατέρα σου καὶ ποῦ ἠμπόρεσα νὰ του εἴπω πόσον μοῦ φαίνεσαι καλὸς καὶ πόσον σὲ ἀγαπῶ. Δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ διὰ τὸ νέον Ἠεσπάθωμα. Ἔμαθα ὅτι ἔβρεχε, καὶ ὅτι τὰ πυροτεχνήματα τοῦ Ἁγίου Λαζάρου ἐπῆγαν... *ἀμόντε*.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἠνδυξαν Σοῦλι* (Μ. Δ.) *Αὐτοδίδακτον Καλλιτέχνιδα* (Μ. Κ.) *Ἔκλειψιν Ἡλίου* (Ι. Μ.) *Ἀνδαλουσίας Καλλονάς*, (Ι. Η. Υ. αὐτὸ μάλιστα·) *Μαθρον Πεηνὸν* (Ι. Ν. Κ. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον·) καὶ *Παγκόσμιον Ἔλθεσιν* (Μ. Ζ. περιμένω μετὰ χαρᾶς τὰ ὅσα μοῦ γράφεις.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι; *Ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος* μόνον ταρχικά του εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα*, τὰ ὁποῖα εἶνε Δ. Ι. Δ.— ἡ *Κόρη τῆς Θαλάσσης* ἀσπάζεται τὴν *Μαθήτριαν Καλλιτέχνιδα* καὶ τῆς ζητεῖ συγγνώμην διότι δὲν της ἔγραψε — ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* ἀσπάζεται τοὺς ἀδελφοὺς *Δεκαβάλλα*, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισε πρὸ διετίας ἐν Τήνῳ· — ὁ *Κεραμυδόγατος* ἀσπάζεται τὸ *Ἀταβυριον Ρόδον* καὶ τὸ ἐρωτᾷ τί σημαίνει τὸ ψευδώνυμόν του· — ὁ *Ἥρως Θησεὺς* ζητεῖ ταρχικὰ τοῦ *Δὸν Κολοκύθα Πάτερα*, καὶ δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν τὸ ὄνομα τοῦ *Θεαγένους*· — ὁ *Λεοπάρδαλις* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμον τῆς *Ἑλένης Λουκάτου* δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Ροδοστεφανωμένη Δύσις* ἀσπάζεται τὸ *Μείδιαμα τοῦ Ἔαρος* καὶ ζητεῖ μετ' αὐτοῦ ἀλληλογραφίαν· — ἡ *Μαργαριτοφόρος* πληροφορεῖ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* ὅτι ἔχει ἀντίγραφον τοῦ ποιήματος τοῦ κ. Προβελεγίου ἡ «Ἑλληνικὴ Ψυχή» καὶ ἐπειδὴ τῷ ἤρεσε τόσον, ὅταν τὸ ἤκουσεν εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν Μικρασιατῶν, εἶνε πρόθυμος, ἂν θέλῃ, νὰ τοῦ το στείλῃ· — ὁ *Ἰωλὰς Διάβολος* ζητεῖ τὸ ἀρχικὰ τοῦ *Κόδρου*, τὰ δὲ ἰδικά του εἶνε Δ. Δ. Κ.— ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* πληροφορεῖ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* ὅτι θὰ τὴν ἔβῃ εἰς τὸ *Ἀραάκειον* ἐκπάκιως, καὶ τὸ συγχαίρει διὰ τὸ εὐφυές του γραμματάκι, τὸ ὁποῖον ἀνεκάτωσεν ὅλους, (θὰ ἦτο βέβαια προταπριλιάτικον·) — ὁ *Ναυσίπαις* πληροφορεῖ τὸν *Ἥρωα Θησέα*, ὅτι ταρχικά του εἶνε Χ. Δ. Μ. ζητεῖ δὲ τὸνομά του δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα* παρακαλεῖ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* νὰ της γράψῃ μίαν κυνέζικην ἐπιστολήν, καὶ κάποιον θὰ εὕρῃ νὰ τῆς την ἐξηγήσῃ· ἀσπάζεται δὲ τὴν *Μυλαίδην* καὶ τὴν *Βέραν Νασύμ*· — ἡ *Πειραϊκὴ Ἄδρα* ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Βιγλας*, δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Φουσκιθαλασσιὰ* παρακαλεῖ τὸ *Τραμοσθῦνον* Ἀστέρι νὰ την πληροφορήσῃ ἂν ἡ ἀδελφή του εἶνε ἀκόμη εἰς τὸ Σχολεῖον τῆς Τήνου· — τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* πληροφορεῖ τὸν *Ἐλπίνορα* ὅτι ταρχικά του εἶνε Σ. Α. Σ. ζητεῖ δὲ ταρχικὰ τοῦ *Εὐώδους Ἴου*· — ἡ *Μοσχοαναθρεμμένη* ἀσπάζεται τὴν *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ ζητεῖ τὴν διεύθυνσίν της· — ὁ *Κεραυνὸς* ἀσπάζεται τὸν *Ἀθηρινὸν*, (ὁ ὁποῖος εἶνε σωστὸς *Αὐγερινὸς* εἰς τὸ στερέωμα τῶν Ἀσκήσεων) καὶ ἐρωτᾷ τὸν *Κόδραν* διατί δὲν ἀπήντησεν ἀκόμη εἰς τὴν ἐπιστολήν του· — ἡ *Ἀγριοστεφανωμένη* ἀσπάζεται τὴν *Ἀνθισμένην Ρεβωνιὰν* καὶ τὴν *Ἑλληνοπούλαν*· — τὸ *Ἄσπρο Ἀραπάκι* ἀσπάζεται τὴν *Μενεξεδένιαν* καὶ *Μαθήτριαν Καλλιτέχνιδα*, καὶ τας ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασαν εἰς τὴν ἔξοδον.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: — ὁ *Γραμματοσυλλέκτης* μὲ τὴν *Ἀνδαλουσίαν* — ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὴν *Δάτριδα τῶν Ἀνθῶν*, *Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα* καὶ *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*· — ὁ *Τοξότης Ἀπόλλων* μὲ τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*, *Δὸν Κολοκύθαν Πάτερα* καὶ *Ἐωμωδίαν τῆς Ζωῆς*· — ἡ *Κόρη τοῦ Σερυμῶνος* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ταπεινὸν Ἴον* καὶ *Φθινοπωρινὴν Νύκτα*· — ἡ *Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἐλπίδα*· — ἡ *Καλλίφωνος Ἀρσακειὰς* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Γουλιέλμον Τέλλον*· — ἡ *Πειραϊκὴ Ἄδρα* μὲ τὸν *Χρυσορρόαν Πακτωλόν*, *Μενεξεδένιαν* καὶ *Μοσχοαναθρεμμένην*· — ὁ *Ὡρίων* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν*, *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν* καὶ *Μικρὰν Ἰλάτρισσαν*· — τὸ *Χρυσάνθεμον* μὲ τὴν *Ἀγριοθιολέτταν*, *Λίλην τοῦ Κηφισσοῦ* καὶ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*· — τὸ *Φόρδην - Μίγδην* μὲ τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* καὶ *Ρωσικὴν Καραμέλλαν*· — ἡ *Δημητρὶς Βόλου* μὲ τὴν *Σμυρναιοπούλαν*, *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* καὶ *Εὐθυμον Ναύτην*· — ἡ *Τσιγγαρέλλα* μὲ τὴν *Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα*, *Κόκκινο Σκουφάκι* καὶ *Εὐώδες Ἴον*· — ἡ *Ἀνεμώνη τῶν Ἡπειρώτων* μὲ τὸ *Ἰοστεφὲς Ἄσυ*, *Καρδερίναν* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* μὲ τὸν *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος* καὶ *Δίθεα*· — ἡ *Τσούχτρα* μὲ τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Σαρδανάπαλον* καὶ *Μαρίαν Θεοτόκη*· — ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας* μὲ τὴν *Αὐτοκράτειραν Ἑβδομίαν*· — ἡ *Ναυαρχὶς τοῦ Πόρου* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*· — ἡ *Ἀπαπτᾶσα Ἐλπὶς* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*· *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ *Μενεξεδένιαν*· — τὸ *Ζίκ - Ζάκ* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ρόδον τῆς Ἀβγῆς* καὶ *Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ*· — ὁ *Νεαρὸς Ζωγράφος* μὲ τὴν *Σαμιακὴν Σημαίαν*, *Ταχυδρόμον Περιστεράν* καὶ *Φίλαγγλον Ἑλληνα*· — ὁ *Πύργος τῆς Βαβέλ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου*· — ὁ *Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου* μὲ τὸν *Χρυσοῦν τοῦ Ραφαήλ*, *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Αὐτοκράτειραν Ἑβδομίαν* — ἡ *Εὐτυχία Ξηροῦ* μὲ τὴν *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν*, *Ἑλένην Πράτσικα* καὶ *Πικροδάφνην*.

Ἀπὸ ἐναγλυκὸ φιλάκι πρὸς τοὺς φίλους μου : *Λύραν τοῦ Ἀρίονας* (τὸ *Μαρτολούλουδο* ἀς ἐκλέξῃ ἄλλον τόμον, διότι αὐτὸς ποῦ ζητεῖ δὲν εἶνε τῆς δραχμῆς·) *Πτερόποδα Ἑρμῆν* (σοῦ εἶχα ἐκλέξῃ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, ὅταν ἔλαβα καὶ τὴν δευτέραν σου ἐπιστολήν·) *Ἐθνικὴν Ἴγμνον* (ναί·) *Κόρην τῆς θαλάσσης* (ὀκ. Φ. ἴδων σ' εὐχαριστεῖ ὅ' ὅσα γράφεις· κ' ἐγὼ ἤθελα πολὺ νὰ λαμβάνω συχνότερα ἐπιστολάς σου·) *Φ Ἴδον Ἀπόλλωνα* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* ([Ε] μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὰς ἐνεργούσας σου ἐκ τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης» καθὼς καὶ τὸ ποιηματάκι σου περὶ Μουσικῆς· ἐννοεῖται, ὅτι τὸ τετράδιον ἐστάλη·) *Κεραυνοβόγατον* (ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμω καὶ τὸν τακτικόν μας Διαγωνισμὸν Διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει εἰκόνων·) *Χαριεστάτον Λελιδονάκι* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· ἕκαστον τετρ. Μ. Μυστικῶν τιμᾶται λ. 15.) *Ἥρωα Θησέα* (βεβαίως εἶνε πολὺ καλὰ παιδιά, αὐτὰ ποῦ τυρανοῦν τὰ ζῶα·) *Λεοπάρδαλιν* (ἐστείλα, καὶ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φροντίδα·) *Ροδοστεφανωμένην Δύσιν* (μὰ πῶς σοῦ ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα ; ἔτσι εὔκολα λησμονοῦνται φίλοι σὰν ἐσέ ;) *Ἐξόριστον Ἀρμενωλὸν* ([Ε] κ' ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὴν ἰδέαν φρικίασιν ἠσθάνθην, ὅταν ἀνέγνωσα τὸ «Χέρι» τοῦ Μωπασάν· ἀλλὰ τὸ ἄλλο τοῦ Μεριμαὶ δὲν ἔτυχε νὰ τὸ ἀναγνώσω· ἀφ' οὗ σοῦ ἀρέσουν τὰ τρομερὰ διηγήματα σοῦ ὑπενθυμίζω τὸν Ἔδγαρ Πόου·) *Μαργαριτοφόρον* (καθὼς βλέπεις, ἡ πληροφορία σου δημοσιεύεται· ἐπομένως ἡ πρότασίς σου δεκτή·) *Κυβοϊκὸν Ὁρίζοντα* (ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου·) *Θυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* ([Ε] διὰ τὴν πασχαλινὴν εἰκαναγραφημένην ἐπιστολήν σου·) *Βαλδούινον* (15 λ. ἕκαστον τετράδιον· διὰ πᾶσαν τοιαύτην ἀποραίαν, βλέπε τὸν Ὀδηγόν, εἰς τὸ 1ον φύλλον τοῦ ἔτους τούτου·) *Κόκκινο Καπελάκι* (κ' ἐγὼ ἀπορῶ τί συμβαίνει· φαίνεται ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν *σου, εἰδεμὴ πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω;*) *Ἰωλὸν Διάβολον* (ἡ Κικὴ ἐτρελλαμμένη μὲ τὰ γραμματόσημα ποὺ τῆς ἔστειλες· βέβαια, ὁ Ἀνανίας ἐτσούγγρισε καὶ μὲ τὰς 12 ἀδελφάς· ἀλλὰ πολὺ τοῦ ἐκακοφάνη, διότι καὶ αἱ δώδεκα τοῦ τὸ ἔσπασαν !) *Δ. Βόσσαρην* (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως·) *Ζῆνιν τὸν Δαρδανέα, Κάυκασίαν* (τὴν ἔλαβα·) *Τσιγγαρέλαν* (ἔγινε καλὰ ἡ ἀδελφούλα σου ; εἰπὲ της λοιπὸν νὰ μου γράψῃ·) *Κυνηγὸν τῶν Τέγρεων* (σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου· καὶ τί μου ἔκαμες διὰ νὰ εἶμαι θυμωμένη ; ἐλπίζω ὅτι ἀστειεύεσαι·) *Βεργ. Καραμέρου* (θὰ τὴν στείλῃς μὲ τὰς Λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ ἰδίου φύλλου·) *Γλυκεῖαν Καρδίαν*) μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σε ἴδω, ὅταν ἔλθῃς·) *Ναυτόπαιδα* (ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα· [Ε] διὰ τὸ ἔμμετρον τῆς Πρωταπριλιᾶς·) *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν* (πῶς τῶπαθες καὶ μ' ἐνθυμήθης ;) *Τρομερὸν Γίγαντα* (ἐννοεῖται, ὅτι καὶ αἱ συμπληρωματικαὶ λύσεις πρέπει νὰ γράφονται ἐπὶ χάρτου τῶν Λύσεων· δι' αὐτὸ ἔγινε ἴσα - ἴσα, διὰ νὰ λείψουν τὰ διαφόρων εἰδῶν χαρτάκια·) *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* (ἡ ποικιλία ἑνὸς Λευκώματος ἔγκειται εἰς τὴν ποικιλίαν τῶν ἀπαντήσεων, αἱ ὁποῖαι διαφέρουν εἰς ἕκαστον τετράδιον· ἐπομένως δὲν πειράζει ἂν εἰς ὅλα αἱ ἐρωτήσεις εἶνε αἱ αὐταί, οὔτε ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικά· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πορρίψῃ καμμίαν πρότασιν· ἅμα ἐδέχετο μίαν, ἔπρεπε νὰ τὰς δεχθῇ ὅλας·) καὶ τότε ;...) *Ἠπειρώτην* (φοβερόν !) *Εὐφροσύνην Α. Προσαλέντη* (ναί, εὐχαριστήθηκα πολύ·) *Ζοφερὸν Νέφος, Ὀδυσσέα τὸν Ἰθακήσιον* (εἰς τὸ προσεχές) *Αἰγαῖον Πέλαγος* (ὁμοίως·) *Ἀμαρυλλίδα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν τόσω σταθερὰν ἀγάπην· καὶ ποῖον ἦτο αὐτὸ τὸ περιοδικόν;) *Πειραϊκὴν Αὔραν* (τί; ἂν μεταβιβάζωνται τὰ Εὔσημα ; μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν ; εἰς τὸ Σχολεῖον, μεταβιβάζονται οἱ βαθμοί ;) *Φουσκοθαλασσιὰν* (δὲν πειράζει, καὶ τοῦ χρόνου !) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* ([Ε] μολοντοῦτο ἡ ἐπιστολή σου ἦτο ἀριστὰ εὐανάγνωστος· πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ θλιβερόν σου Πάσχα...) πρώην *Φλύαραν Ψιττακὸν* (νομίζω ὅτι ἐνόησα τὸ λογοπαίγνιόν σου, ἀλλὰ βέβαια δὲν ἐνοοῦσα αὐτὸ· —νὰ κ' ἐγὼ ποῦ σου ἀπαντῶ μὲ λογοπαίγνιον· τὸ ἐνόησες ;) *Ἑλληνικὴν Ἔδαφος* (φλησέ μου καὶ τὴν *Παιδικὴν Λαράν*·) *Δ. Λ. Προβελέγγιον* (ἔστειλα·) *Σιναχωμένον Ποντικὸν* (θὰ προσπαθήσω νὰ σ' εὐχαριστήσω·) *Μασχαλαθρεμμένην* (δι' ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ συμβουλευθῇς τὸν Ὀδηγόν·) *Συννεφώδη Ἡμέραν* (βεβαίως μὲ τὰς ἀπαντήσεις· τί λέγει ὁ Ὀδηγός ;) *Μυστικὴν Ψευδώνυμον* (ἀφ' οὗ εἴχατε ἀλληλογραφίαν καὶ πρίν, εἰμπορεῖ νὰ σου γράψῃς ἀπ' εὐθείας· τὴν πληροφορίαν σου περὶ τοῦ Ψευδωνύμου δὲν δημοσιεύω, διότι τότε τί χρειάζεται τὸ ψευδώνυμον ;) *Ροδοστεφανωμένην Ἄνοιξιν, Κεραυνὸν* (χαίρω ποὺ μου γράφεις ἐπιχείρως· ἐλπίζω ὅτι ἔγινες ἐντελῶς καλά·) *Ἀγριοτριανταφυλλιάν, Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα* (βραδεῖον ἔστειλα·) *Θεαγένην* (βραδεῖον ἔστειλα·) *Ψάλτην τῶν Δασῶν* (εὐχαριστῶ θερμῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Δίχρωμον Φούξιαν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἔστειλα τοὺς τόμους· φίλησέ μου τὴν *Ἀττικὴν Μοῦσαν*·) *Ἄσπρο Ἀραπάκι* (χαίρω πολὺ ποῦ ἀπεράσεις νὰ μου γράφῃς· ὄχι, λάθη δὲν εἶχεν ἡ ἐπιστολή σου·) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (πολὺ-πολὺ μ' ἐλύπησεν ἡ εἴδησις. καὶ εὔχομαι νὰ διαψευσθῇ· γράψε μου·) *Ἐνδοξον Ψαριανὴν* (τώρα λοιπὸν ποῦ ἔγινες καλά, γράφε μου·) *Δ. Γ. Νικολαΐδην* (τοιαύτας πληροφορίας δὲν εἰμπορῶ, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σου δώσω·) *Ρόδον τῆς Αὐγῆς, Ὡραίαν Ἀπείραν θον* ([Ε] διὰ τὴν ἐπιστολήν· τὰ Π. Πνεύματα εἶνε ὡραιότατα· γράφε μου, εἶνε ἔργα σου ;) *Ἄριελ* κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Ἀπριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5 Ἰουνίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλει νὰ γράψουν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φραγκέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

207. Λεξίγριφος.

Θεῖον ἔπεσε καὶ κάλιν οὐρανόθεν εἰς τὴν γῆν,
Ἀλλ' ἀντὶ νὰ καύσῃ πόλιν, νέαν ἔκτισε εἰς αὐτήν.

Ἐστάλη διὰ τοῦ Ῥόδου τῆς Αὐγῆς [Ε]

208. Στοιχειόγριφος.

Πτηνὸν σφάζων, ἀπορρίπτω τὸν λαιμὸν μὲ τὸ [κεφάλι,
Καὶ ἀμέσως,—θαῦμα μέγα,—ἓν τετράποδον προ- [βάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους [Ε]

209. Ἀναγραμματισμός.

Στὴν φάτνην ἐπροσκύνησα κ' ἐλάτρευσα τὸν [Κύριον.
Ἀναγραμματιζόμενος, γίνομαι τί ;... μυστήριον]

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν [Ε]

210. Δικτυωτόν.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκωνται ὁριζοντίως καὶ καθέτως αἱ αὐταὶ τέσσαρες λέξεις: θρῆνος, πόλις Μακεδονική, πόλις τῆς Γαλλίας, γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ῥοβέρτου Γυΐσκάρδου [Ε]

211. Ἐρωτήσεις.

Ἐξεταζόμενος ὁ Σοφοκλῆς, εἶπε κατὰ σειρὰν τοὺς ἀριθμοὺς · 9, 15, 6, 1, 2, 1, 3, 11, 8, 1, 1, 2, 3, 1.—Τό του εἶχαν δώσει νὰ κάμῃ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυξίου [Ε]

212-214. Ἀστεῖα Παροράματα.

1. Ὁ Ἅδης ἦτο θετός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν [Ε]

2. Ὅταν ὁ Σῖμος ἐκλείψῃ, σιμὸς θὰ μαστίσῃ τὴν ὥραν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους [Ε]

3. Ἂν ἐρωτᾷς καὶ περὶ τῆς ὑγείας μου, σοὶ γράφω ὅτι, χάριτι θείᾳ, εἶμαι ἄρρωστη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰουδέως [ΕΕ]

215. Ἁπλῆ Μεσοστιχίς.

Τὰ πρῶτα ἐκ τῶν δύο μεσαίων στοιχείων ἑκάστης τῶν ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν πόλιν τῆς Ἑλλάδος· ὁμοίως καὶ τὰ δεύτερα :

1. Ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἱππασίαν. 2, ἰχθύς. 3, πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4, κάρπος ἀρχαίας βοιωτικῆς πόλεως. 5, ὄρος. 6, ἤπειρος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κίχλης [Ε]

216. Φωνηεντόλιπον

κ - ν - τ - πλλ - τ - ★★

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρίου [Ε]

217. Γρῖφος.

Οὖς ἢ μέλι, δῶρ' ἴσα, Λῶτ ὅπως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σμυρνηοπούλας [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 9.

109. Πεισίστρατος (πῖ, σῖ. στρατός.)— 110. ΠΑΡΝΑΣΟΣ (Πήλιον, ΠΑρθένιον, ΠΑΡνων, ΠΑρΝης. ἘρύμΑνθος, ΔίρυΣ, ΜαίναΘν, ΤαΰγετοΣ.)—111. Ἄθλιος, ἄθλος.—112. Πολίτης-Ὁπλίτης.—114 Πότε ἀπέθανεν ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν Φιλοποίμην ;—115. Δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνος, ἐλασσονοῦσι δὲ φυλὰς ἁμαρτίαι.—116. Ἐπιμενίδης ὁ μάντις ἐκοιμήθη τὸν ἐπιμενίδειον ὕπνον.

113

Α
Ο Ι Ο
Π Θ Τ
Τ Θ Ξ Θ Τ Η Σ
Φ Υ Λ
Ι Σ Ι
Α

ΤΟΜΟΙ
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἑξῆς : **4,5,6,7,9,11,15, 16,17,18,19,20,21,22,23,24**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἑξῆς : **1,3,8 12,13,14**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10ος** πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 6: τῶν ἐτῶν 1894, 1985, 1896, 1897, 1898 καὶ 1899, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀτὰ δύο εὑρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερής, μὲ τὰ περιεχόμενα ἑκάστου τόμου τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς στέλλεται πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.